

60288 - Ҳукми ҷашн гирифтани шаби Исро ва Меъроҷ чист?

савол

Ҳукми ҷашн гирифтани шаби Исро ва Меъроҷ, ки шаби бисту ҳафтуми моҳи Раҷаб аст, чист?

Хулосаи ҷавоб

1. Исро ва Меъроҷ аз нишонаҳои бузургии Аллоҳ аст, ки бар сидқи расули Ё, Муҳаммад (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) ва бар азамати манзалати ӯ назди Аллоҳ таъоло далолат мекунад. 2. Шабе, ки Исро ва Меъроҷ дар он руҳ дода, дар ҳадисҳои саҳеҳ дар Раҷаб ва ё дар ғайри Раҷаб будани он муайян мушаххас нашудааст. 3. Ва агар шаби Исро ва Меъроҷ собит ва муайян ҳам мебуд, барои мусулмонон ҷоиз набуд, ки дар он шаб ибодати махсусро анҷом бидиҳанд ва ҳамчунин барои мусулмонон ҷоиз набуд, ки он шабро ҷашн бигиранд, зеро паёмбар (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) ва ёрони ӯ (Аллоҳ аз онон хушнуд бод) он шабро ҷашн нагирфтаанд.

Ҷавоби муфассал

Ҳамду сано барои Аллоҳ.

Исро ва Меъроҷ яке аз нишонаҳои сидқи паёмбар (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) аст

Бегумон, Исро ва Меъроҷ аз нишонаҳои бузургии Аллоҳ аст, ки бар сидқи расули Ё, Муҳаммад (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) ва бар азамати манзалати ӯ назди Аллоҳ таъоло далолат мекунад. Ҳамчунин аз нишонаҳои қудрати бошукӯҳи Аллоҳ таъоло ва бартариҳои ӯ бар тамоми махлуқот мебошад.

Аллоҳ таъоло фармудааст:

سُبْحَانَ الَّذِي أَسْرَى بِعَبْدِهِ لَيْلًا مِنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ إِلَى الْمَسْجِدِ الْأَقْصَى الَّذِي بَارَكْنَا حَوْلَهُ لِنُرِيَهُ مِنْ آيَاتِنَا إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ

«Поку муназзаҳ аст он зоте, ки бандаашро шабе аз масчиду-л-ҳаром ба Масчиду-л-ақсо бурд, ки атрофи онро пурбаракот намудаем, то бархе аз нишонаҳои худро ба ӯ нишон диҳем. Бегумон, Ӯ шунавои биност». (Сураи Исро: 1).

Аз расулуллоҳ (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) бо тавотур ривоят шудааст, ки ӯ ба осмонҳо бароварда шуд ва дарҳои осмонҳо ба ӯ кушода шуд, то ин ки аз осмони ҳафтум гузашт ва Аллоҳ таъоло бо он чи, ки хост бо ӯ сухан гуфт ва намозҳои панҷгонаро бар ӯ фарз намуд. Аллоҳ таъоло дар оғоз панҷоҳ намозро бар ӯ фарз намуд ва пайваста паёмбарамон Муҳаммад (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) ба Ӯ муроҷиат менамуд ва аз Ӯ дархости сабуки мекард, то ин ки онро ба панҷ фарз расонд, аз лиҳози фарзӣ панҷ фарз мебошанд ва аз лиҳози аҷру савоб панҷоҳ мебошанд, зеро ба ҳар кори ҳасана даҳ баробар савоб дода мешавад. Ҳамду шукр барои Аллоҳ бар тамоми неъматҳое, ки ба мо ато намудааст.

Оё оиди дар кадом шаб руҳ додани Исро ва Меъроҷ ягон ривояти саҳеҳе вучуд дорад?

Шабе, ки Исро ва Меъроҷ дар он руҳ дод, дар ҳадисҳои саҳеҳ дар Раҷаб ва ё дар ғайри Раҷаб будани он муайяну мушаххас нашудааст ва ҳар он чи, ки дар таъйини он ворид шудааст, аз назари донишмандони ҳадис, аз паёмбар (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) собит нашудааст. Ва ин ки Аллоҳ таъоло вақти ин воқеаро аз ёди мардум бурдааст, ҳикмати амиқе дорад.

Ҳукми ҷашн гирифтани шаби Исро ва Меъроҷ ва ё дар он шаб ибодати махсусро анҷом додан

Ва агар вақти он собит ва муайян ҳам мебуд, барои мусулмонон ҷоиз набуд, ки дар он шаб ибодати махсусро анҷом бидиҳанд ва ҳамчунин барои мусулмонон ҷоиз набуд, ки он шабро ҷашн бигиранд, зеро паёмбар (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) ва ёрони ӯ он шабро ҷашн нагирифтаанд ва ибодати махсусро дар он шаб анҷом надодаанд. Агар ҷашн гирифтани он

машрӯъ мебуд, паёмбар (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) онро бо гуфтор ва ё кирдори худ барои уммат баён мекард ва агар чизе аз он ба вуқӯъ мепайвастанд, ҳатман маъруфу машҳур мешуд ва саҳобагон (Аллоҳ аз онон хушнуд бод) онро барои мо нақл мекарданд, зеро онон тамоми ончиро, ки уммат ба он ниёз доранд, аз пайёмбар (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) нақл кардаанд ва дар амри дин кӯтоҳӣ нанамудаанд, балки дар тамоми қоръҳои хайр сабақату пештозӣ мекарданд ва агар ҷашн гирифтани ин шаб машрӯъ мебуд, ҳатман пештар аз дигарон онро анҷом медоданд. Аз сӯи дигар, паёмбар (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) насиҳаткунандатарини мардум буд, рисолатро бо комилтарин ваҷҳ расонид ва амонатро адо намуд ва агар таъзим ва бузургдошти ин шаб ва ҷашн гирифтани он аз дини Аллоҳ мебуд, паёмбар (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) аз он ғофил намонд ва онро пинҳон намекард. Пас чун ҳеҷ кадоме аз мавриди мазкур ба вуқӯъ напайвастанд, маълум мегардад, ки ҷашн гирифтани ин шаб ва бузургдошти он рабте ба Исломи надорад. Аллоҳ таъоло динро барои ин уммат комил намуда, неъматашро бар онон комилу пурра кардааст ва касеро, ки беиҷозаи ӯ дар дин чизеро ба вуҷуд меоварад, мавриди инқору нақӯҳиш қарор додааст. Аллоҳ таъоло дар китоби мубини худ, дар сураи Моиди мефармояд:

الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتَمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ دِينًا

سورة المائدة: ٣

«Имрӯз динатонро бароятон комил кардам ва неъматҳои худро бар шумо тамоми намудам ва Исломи ҳамчун дин бароятон интихоб кардам». (Сураи Моиди: 3).

Ва дар сураи Шуро мефармояд:

أَمْ لَهُمْ شُرَكَاءُ شَرَعُوا لَهُمْ مِنَ الدِّينِ مَا لَمْ يَأْذَنْ بِهِ اللَّهُ

سورة الشورى: ٢١

«Оё (мушрикони) маъбудоне доранд, ки барои онон дину оинеро муқаррар кардаанд, ки Аллоҳ ба он иҷоза надиҳад». (Сураи Шуро: 21).

Ҳушдорӣ аз бидъатҳо ва тасреҳ ба гумроҳӣ будани он аз расулуллоҳ (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) дар ҳадисҳои саҳеҳ собит шудааст, то уммат аз хатари бузургии он огоҳ шаванд

ва аз анҷом додани он нафрат намоянд.

Аз ҷумла ҳадисе, ки дар "Саҳиҳ"-и Бухорӣ ва "Саҳиҳ"-и Муслим аз Оиша (Аллоҳ аз ӯ хушнуд бод) ривоят шудааст, ки паёмбар (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) мефармояд: **«Ҳар кас дар дини мо чизеро эҷод кунад, ки аз дин набошад, пас он мардуд аст».**

Ва дар ривояте аз Муслим (омадааст): **«Ҳар кас амалеро анҷом бидиҳад, ки дар он амал амри мо нест, пас он амал мардуд (ва номақбул) аст».**

Ва дар "Саҳиҳ"-и Муслим аз Ҷобир (Аллоҳ аз ӯ хушнуд бод) ривоят шудааст, ки паёмбар (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) дар хутбаи рӯзи ҷумъа мегуфт: **«Аммо баъд: Беҳтарин сухан китоби Аллоҳ аст ва беҳтарин роҳнамоӣ, роҳнамоии Муҳаммад (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) аст ва бадтарин умур бидъатҳои он мебошанд ва ҳар як бидъат гумроҳӣ аст».** Насоӣ бо санади хуб афзудааст: **«Ҳар гумроҳӣ дар оташ аст».**

Ва дар сунан аз Ирбоз ибни Сория (Аллоҳ аз ӯ хушнуд бод) ривоят шудааст, ки гуфт: Расулуллоҳ (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) моро панди расое дод, ки дилҳо аз он бимнок шуд ва чашмҳо аз он ашкбор шуд, гуфтем: Эй расулуллоҳ, гӯё мавъизаи видоъ аст, пас моро васият намо. Фармуд: **«Шуморо ба тақвои Аллоҳ ва гӯш фаро додан ва итоат кардан тавсия менамоям, агарчӣ ғуломе бар шумо амир шавад, зеро ҳар кас аз шумо зинда бимонад, ихтилофи зиёдеро хоҳад дид, пас бар шумост, ки ба суннати ман ва суннати хулафои рошидини ҳидоятёфтагон баъд аз ман чанг бизанед ва бо чанг дандон ба он мутамассик шавед ва аз умури нав эҷодшуда (дар дин) дурӣ кунед, зеро ҳар амали нав эҷодшуда (дар дин) бидъат аст ва ҳар бидъат гумроҳӣ аст».**

Ҳадисҳо дар ин маъно хеле зиёданд.

Чаро паёмбар (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) аз анҷом додани бидъатҳо таҳзир намуд?

Таҳзир ва бим намудан аз бидъатҳо, аз саҳобагони расулуллоҳ (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) ва ниёгони некӯкор пас аз онон собит шудааст. Онҳо аз бидъатҳо таҳзир ва бим намудаанд, чунки бидъат изофа кардан (-и ибодате) дар дин, машрӯъ сохтани чизе ки

Аллоҳ ба он иҷоза надодааст ва монанд сохтани худ ба душманони Аллоҳ, яҳуду насоро мебошад, ки ба дини худ чизҳоро изофа намудаанд ва чизҳои навро эҷод кардаанд, ки Аллоҳ ба он иҷоза надодааст. Ин кор ба ин маъност, ки гӯё дин нуқсонӣ камбудӣ дорад ва комил намебошад. Ва маълум аст, ин чиз фасоди бузург ва мункари зиште ба бар меоварад ва ба ояти зерин таноқузе дорад, ки Аллоҳ таъоло фармудааст: **«Имрӯз динатонро бароятон комил кардам»**. Ҳамчунин муҳолифи ҳадисҳои расулуллоҳ (дурудӣ паёми Аллоҳ бар ӯ бод) мебошад, ки аз бидъатҳо таҳзир ва бим намудааст.

Ва умедворам далелҳое, ки зикр кардаем, барои толиби ҳақиқат дар инкори ин бидъат кофӣ ва қонеъкунанда бошад. Манзур аз он, бидъати ҷашн гирифтани шаби Исро ва Меъроҷ мебошад, ки дар далелҳо аз он таҳзир карда шудааст ва он аз дини Исломи намебошад.

Ва чун панду насиҳат ва баёни оини динӣ ба мусулмонон аз ҷониби Аллоҳ таъоло бар мо воҷиб гаштааст ва пинҳон кардани илм ҳаром шудааст, лозим дидам, то бародарони мусалмонамро нисбат ба ин бидъат, ки дар бисёр шахру кишварҳо густариш ёфтааст ва ҳатто баъзе аз мардумон гумон бурдаанд, ки ин амал аз дин аст, огоҳ намоям.

Аз Аллоҳ таъоло меҳоям, ки аҳволи тамоми мусулмононро ислоҳ намояд, дарку фаҳми динро ба онон арзонӣ бидорад ва мову ононро барои тамассук ба дини ҳақ ва устуворӣ бар он ва тарки он чӣ муҳолифи ҳақ аст, тавфиқ бидиҳад. Ӯ вали ва қодиру тавоно бар он аст. Дурудӣ паём ва баракаи Аллоҳ ба банда ва расулаш паёмбарамон Муҳаммад ва ба олу асҳоби ӯ бод". Поёни сухан аз сомонаи Шайх Ибни Боз.